

Redegørelse for sin Stilling til Kirken og det kristne Menighedsliv.

»Ja — Død og Pine! — det vilde jo naturligvis være det allerbedste. Vi sætter den saa i Kroniken samme Dag, De taler første Gang. Saa faar De da en flot Start! . . . Men Deres ærede Billede maa vi ha' i Bladet. Ellers læser Folk sgu ikke Teksten. Husk paa, kære Herre, vi har Ordre til at gøre Dem til en berømt Mand. Og De skal se, det skal ogsaa nok gaa! Vi har jo Øvelsen. Hvormange af vore store Navne tror De ikke, »Femte Juni« har skabt? Lad mig bare nævne den jyske Bagersvend, der kørte sin Kone til København paa en Trillebør. Kan De huske? Det var forresten mig personlig, der lavede ham. Og jeg tror, jeg kan sige, der var tilsidst ikke det Barn i Landet, der ikke havde hørt om »Bollemanden fra Struer«. Vær De ganske rolig! Jeg — A B D — indestaar Dem for, at inden der er gaaet en Maaned skal hele København snakke om »Den jyske Vandrepræst«.

Præstens Øjne søgte i Forlegenhed mod Gulvet, og Blodet gik ham paany til Kinderne. Der blev nu truffet den Aftale, at Hr. Carlsen skulde komme igen den næste Dag ved samme Tid og medbringe en af Bladets Tegnere. Derpaa rejste Hr. Carlsen sig, satte Hatten paa og begyndte igen med begge Hænder en omstændelig Jagt gennem alle sine Lommer.